

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Sind (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Sind", i Knudsen, Jakob: *Sind*, udg. af Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj02val-shoot-idm140237361674416/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Sind

Erik Skindtoft saae sig rasende omkring.

»Hør,« sagde Faurholt, »lad os nu it sætte Uenighed imellem Kjøber og Sælger, – de kan have nok og skal enes om endda.«

»Men hvis en anden havde budt, saa var Du gaaet med op lige til de 35,000?« sagde Erik til Anders.

»Det var A vel nok.«

»Der kan Du see, Kren Grisholt!« raabte Erik Skindtoft.

»Jeg kan see saa meget, te Du nu snakker rundenom og siger Dig selv imod, Gammel-Jerrik,« svarede Proprietæren smilende. »Men naar Belzebubs Rige er bleven splidagtig med sig selv – —

Alle lo frit. Det var en saa grov Fornærmelse fra Erik Skindtofts Side, der her var bleven overhørt med et Smil, saa nu maatte han finde sig i adskiligt. – »Grisholt« brugtes virkelig som Øgenavn om Manden fra Stavns.

Midt under Latteren traadte Jomfru Gjatrid ind ad Døren.

»I morer jer nok godt,« sagde hun. »Hvem fik saa Gaarden?«

»Det var tidlig, Du kom tilbage, bitte Gjatrid,« sagde Faurholt. »Havde Herredsfuldnægtigen vidst det, saa var han bleven og kjørt med os. Men jeg sagde, Du skuide først komme Kl. 6.«

»Da var det endda vel, vi slap for ham. – Hvem fik saa Gaarden?«

»Det gjorde han dér,« sagde Erik Skindtoft og lagde Haanden paa Anders's Arm.

»Nej, virkelig!« sagde Jomfru Gjatrid. »Det var Dem, der tog imod mig, da Møtrikken – —«

»Ja.« –

»Naa – lad os saa see at komme af Sted,« sagde Faurholt. – »Og nu, da De er bleven Nabo til Stavns« – han vendte sig imod Anders med et saare vindende Smil, »saa maa vi jo see at komme godt ud af det med hverandre. De skal da i hvert Fald være velkommen, hvis De vil see op til os.«

Kort efter var alle de Fremmede borte. —

Da Erik Skindtoft og Anders havde spist til Aften, gik Anders en Vending ud omkring Gaarden forat see paa sin Ejendom. Erik havde ikke Tid at følge med.

Nu var Solen ved at gaa ned, den stod et Par Fingers Bredder fra Synskredsen i Nordvest, lige ind imellem Halderne og Forlandet paa Nordsiden. Akkurat til samme Side, hvor Tanggaarden maatte